

wahhele näppiätsiſe jänud. Ma rāgin tōt; tulge appi! — Nüüd tōttasid kōrtsō wōderad perremehhega ſeltſis iinet watama; iggamees wōttis udja mis kätte juhtus: üks eino:ango, teine ſōnniko:argi, kolmas raud:kango, neljas ja wies teiwa ning roika, kōrtsi:mees tulli ahjo:argiga, naine jälle kurrifaga; igga:üks ihhaldaſ karro:kassokat wirrotada. Meſſikāp kuulis rahwa kārta iſta liggemale jõudma ja kiſkus irmsaſ ſurma äddas pā waewaga pakko wahhelt wälja, agga karwad jäiwad werrise nabhaga näppiätsiſe mälestuſeks. Ei wōinud äddaliſemat ellajat Ma peal olla kui Meſſikāp praego werrise ſilmanāo ja niſiaga pakko kōrwas; pā olli peasnud agga kāppad alles näppiätsiſ. Seal kiſkus ta wiimſe raſmoga neid äk:kiſelt wälja, et küned jo nahl kui kindad mahha jäid, ja jampsis kange wallo pārraſt otſego pōrane. Se olli Reinowadderi lubbatud kārje:meſſi. Karro pūhherdas werre ſees, ſeſt nüſlitud kāppad ei laſtnud ſeiſta, kōndida egga romada. Perremees ruttas lõhna andma, ja tōit leſ teſiaga ſeltſis tulnud tōt:taſid karro wemmeldama, iggalühhel kindel nōu, Meſſikāppale otſa tehha. Kōrtsimees torkis pikka ahjoargiga eemalt, mõned teiſed, leſ liggemale uſſal:taſid, wopſiſid mitme riistapuga, mis ial kätte juhtus; ſepal olli waſſar ja pibbid, küllameeſtel ſahhad, kirwed ja nuijad, naeſtel koonalpuud, tunglad, walikailao, kāſſikogud, toobripuud ja muud majjariſtad. Meſſikāp wingerdas ſuggejade kätte al kui roomalene.

Uega mõda jooliſid tōit külla kolko ja naiſte kiſſa kuulus pennikoorma maad. Riwwid lendasid iggalt poolt ja matsud ſaddasid rahhe lombel karro ſelga. Seal tōi üks tuggew mees nuijaga Meſſikāppale pāhhe, et tulluke ſilmalt wälja purtsas; raſte wopſo peale kargas Meſſikāp pool uimane maalt ülles ja pōraſel jampsil tormas ta otſekohhe naiſte ulka, leſ kōmis:tades üks teiſe üle kütkali ja ſelliti kuttuſid, mõni:gaad suure kiſſaga jõkke langesid, kuſ weſſi ſüggaw olli. Kōrtsimil üidis: wadake, nabri:mehhed! miſo waſia:moor langes jõkke, mõned teiſed ka; ruttake appi, külla küllamehhed, ma maksan wadi õllut ja wiina pealegi. Siin jäeti karro jälle rahhule, ſedda igga:mees ſurnuks piddas, ja tōit jooliſid naiſtele appi, kunni wiis tükki ſaldale püüti. Senni kui mehhed naiſi aitamas, roomas karro jõkke ja mõuras wallo pārraſt; ſiiski tahtis ta ennemine wette uppuda kui pikſemalt rahwa äbbemata opiſid kannatada. Et weel ial enne ſedda ei olnud ujjunud, ſellepārraſt lootis ta kohhe põhja wauda ja piinaliſe ellole otſa leida. Agga iinetſ pannes panni ta kōggemata täh:hele et weſſi kehha kandis ja mõda jõgge eddaſi alla wiis. Kui rahwas karro peasmist näggid, üidis mõnni wiſhaga: Se luggu tōuſeb meile igga:reſeks ſõimukſ! ja ſündis õnnetus naiſte läbbi. Nüüd ſõitleſid meh:hed kurjaſte naiſi, et ſeie tulnud, miſepārraſt pool:ſurnud karro nende kaeſt peasnud. Mõningad läſſid tamme:pakko watama ja leiſid ſeal karro pā ning